

Stad van Hemelse Vlammen

Lees ook van Cassandra Clare:

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD

∞ 6 ∞

Stad van
Hemel^{se} Vlammen

CASSANDRA CLARE

Vertaald door Lia Belt

full moon

Voor Elias en Jonah

© 2014 Cassandra Claire LLC

Oorspronkelijke titel *The Mortal Instruments – City of Heavenly Fire*

Nederlandse vertaling © 2014 Lia Belt en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Cliff Nielsen

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel

ISBN 978 90 443 4462 2

ISBN 978 90 443 4532 2 (e-book)

NUR 285/334

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

*In God 'tis glory: And when men aspire,
'Tis but a spark too much of heavenly fire.*

– John Dryden, *'Absalom and Achitophel'*

Proloog

Vallen als de regen

Het Instituut in Los Angeles, december 2007

Op de dag dat de ouders van Emma Carstairs werden vermoord, was het prachtig weer.

Maar eigenlijk was het meestal prachtig weer in Los Angeles. Op een heldere winterochtend zetten Emma's vader en moeder haar af bij het Instituut in de heuvels achter de Pacific Coast Highway, met uitzicht op de blauwe oceaan. De hemel was een strak blauw laken, dat zich uitstreckte van de kliffen van de Pacific Palisades tot aan de stranden van Point Dume.

De vorige avond was er een melding binnengekomen van demonische activiteit bij de grotten langs het strand van Leo Carrillo, en de Carstairs hadden de opdracht gekregen om op onderzoek uit te gaan. Toen Emma er later aan terugdacht, herinnerde ze zich dat ze had aangeboden een onbevreesdrune op haar vaders arm te tekenen. Haar moeder had toen een losse haarlok achter haar oor gestopt, en John Carstairs had lachend gezegd dat hij het zo net nog niet wist met die nieuwerwetse runen. Hij hield het wel bij de runen uit het Grijs Boek, dank je feestelijk.

Maar op dat moment had Emma geen geduld voor haar vader en moeder. Ze had hen allebei kort omhelsd en was met stuitende rugzak de trappen naar het Instituut op gerend, terwijl haar ouders haar uitzwaaiden vanaf het plein.

Emma was overgelukkig dat ze zou worden opgeleid in het

Instituut. Niet alleen woonde haar beste vriend Julian er, maar elke keer dat ze daar was had ze het gevoel alsof ze de oceaan in kon vliegen. Het enorme gebouw van hout en steen stond aan het eind van een lange oprijlaan van grind die door de heuvels slingerde. Vanuit alle kamers op elke verdieping had je uitzicht over de oceaan, de bergen en de hemel: uitgestrekte vlakten van rimpelend blauw, groen en goud. Emma droomde ervan om een keer met Jules het dak op te gaan – tot nu toe hadden de volwassenen daar steeds een stokje voor gestoken – omdat je van daarboven helemaal tot aan de woestijn in het zuiden kon kijken.

De voordeuren herkenden haar en gingen moeiteloos open toen ze haar hand erop legde. In de toegangshal en op de begane grond van het Instituut wemelde het van de druk heen en weer lopende volwassen schaduwjagers. Een of andere bijeenkomst, vermoedde Emma. Te midden van de drukte zag ze Julians vader, Andrew Blackthorn, het hoofd van het Instituut. Omdat ze zich niet wilde laten ophouden door begroetingspraatjes, rende ze door naar de kleedkamer op de tweede verdieping, waar ze haar spijkerbroek en t-shirt verruilde voor een trainingsoutfit: een oversized shirt, een ruimvallende katoenen broek en het belangrijkste van alles: het zwaard dat ze over haar schouder droeg.

Cortana. Die naam betekende simpelweg ‘kort zwaard’, maar voor Emma was het niet kort. Het was zo lang als haar onderarm, van fonkelend metaal, en op de kling stonden woorden die haar altijd weer een rilling over haar rug bezorgden: *Ik ben Cortana, van hetzelfde staal en temperament als Joyeuse en Durendal*. Haar vader had uitgelegd wat dat betekende toen hij het zwaard op haar tiende verjaardag voor het eerst in haar handen legde.

‘Je kunt dit zwaard gebruiken om mee te trainen, en zodra je achttien bent, wordt het je eigendom,’ had John Carstairs glimlachend gezegd terwijl zij met haar vingers over de letters ging. ‘Begrijp je wat die tekst betekent?’

Ze had haar hoofd geschud. ‘Staal’ snapte ze, maar ‘temperament’ niet. Temperament betekende ‘opvliegendheid’, en haar vader had haar altijd gewaarschuwd dat ze niet opvliegend moest zijn. Wat had dat met een zwaard te maken?

‘Je hebt wel gehoord van de familie Wayland,’ had hij gezegd. ‘Dat waren beroemde wapenmakers, voordat de IJzeren Zusters alle zwaarden voor de schaduwjagers begonnen te smeden. Wayland de Smid maakte Excalibur en Joyeuse, de zwaarden van Arthur en Lancelot, en Durendal, het zwaard van de held Roland. En zijn familie maakte ook dit zwaard, van hetzelfde staal. Alle staal moet worden getemperd – heel erg sterk verhit, bijna heet genoeg om het metaal te smelten en te vernietigen – om het sterker te maken.’ Hij had haar op haar kruin gekust. ‘De Carstairs dragen dit zwaard al generaties lang. Die inscriptie herinnert ons eraan dat wij schaduwjagers de wapens van de Engel zijn. Temper ons in het vuur en we worden sterker. Als we lijden, overleven we.’

Emma moest nog zes jaar wachten tot ze achttien werd, en dan zou ze eindelijk de wereld over kunnen reizen om te vechten tegen demonen en kon ze worden getemperd in vuur. Ze gespte het zwaard om terwijl ze de kleedkamer uit liep en probeerde voor zich te zien hoe dat zou zijn. In haar verbeelding was ze boven op de zeekliffen bij Point Dume, vechtend tegen een bende raumdemonen met Cortana. Julian was natuurlijk bij haar met zijn eigen favoriete wapen, de kruisboog.

In Emma’s fantasieën was Jules er altijd bij. Emma kende hem al zo lang als ze zich kon herinneren. De Blackthorns en Carstairs waren altijd hecht met elkaar geweest, en Jules was maar een paar maanden ouder dan zij; ze had letterlijk nog nooit in een wereld zonder hem geleefd. Ze had samen met hem leren zwemmen in de oceaan toen ze nog heel klein waren. Ze hadden samen leren lopen en rennen. Emma was gedragen in de armen van zijn ouders en had op haar kop gekregen van zijn oudere broer en zus als ze stout was.

En ze waren vaak stout geweest. Op hun zevende had Emma het idee opgevat om de verwaande witte kat van de Blackthorns – Oscar – knalblauw te verven. Julian had de schuld op zich genomen; dat deed hij wel vaker. Zij was immers enig kind, had hij gezegd, terwijl hij er een van zeven was, dus zijn ouders zouden veel sneller vergeten dat ze boos op hem waren dan de hare.

Ze herinnerde zich nog de tijd na het overlijden van zijn moeder, vlak na de geboorte van Tavvy, dat ze Jules' hand had vastgehouden terwijl zijn moeder werd gecremeerd in de bergkloof en de rook naar de hemel opsteeg. Ze wist nog dat hij had gehuild, en dat ze toen had gedacht dat jongens zo anders huilden dan meisjes, met verscheurende snikken die klonken alsof ze aan haken uit hun lichaam werden getrokken. Misschien was het voor hen erger omdat ze eigenlijk niet hoorden te huilen...

'Oef!' Emma struikelde achteruit; ze was zo in gedachten verzonken geweest dat ze recht tegen Julians vader was gebotst, een lange man met net zulk warrig bruin haar als de meesten van zijn kinderen. 'Sorry, meneer Blackthorn!'

Hij grijnsde. 'Ik heb nog nooit iemand zo gretig naar school zien hollen!' riep hij haar na toen ze de gang door rende.

De trainingszaal was een van Emma's lievelingsruimtes in het gebouw. De ruimte nam bijna een hele verdieping in beslag en twee muren ervan waren van helder glas. Bijna overal waar je keek zag je blauwe zee. De bocht van de kustlijn was zichtbaar van noord naar zuid, en daarachter het eindeloze water van de Stille Oceaan die zich uitstreckte naar Hawaïi.

Midden op de glanzend gewreven houten vloer stond de lerares van de familie Blackthorn, een gezagvolle vrouw die Katerina heette en momenteel de tweeling leerde messen werpen. Livvy volgde haar aanwijzingen plichtsgetrouw, zoals altijd, maar Ty stond boos te kijken en verzette zich.

Julian, gekleed in ruimvallende, lichte trainingskleding, lag

op zijn rug bij het raam aan de westkant te praten met Mark, die met een boek voor zijn neus zat en zijn jongere halfbroer probeerde te negeren.

‘Eigenlijk is “Mark” toch maar een rare naam, hè?’ zei Julian toen Emma kwam aanlopen. ‘Je kunt er van alles van maken. Kwark, stijve hark...’

Mark hief zijn blonde hoofd op van het boek dat hij aan het lezen was en keek zijn jongere broer kwaad aan. Julian zat achteloos met een cilinder in zijn hand te draaien. Hij hield het ding vast als een penseel, iets waar Emma hem altijd voor op zijn kop gaf. Je moest een cilinder vasthouden als een cilinder, als een verlengstuk van je hand, niet als het gereedschap van een kunstenaar.

Mark zuchtte theatraal. Hij was zestien, en het leeftijdsverschil tussen hen was net groot genoeg om alles wat Emma en Julian deden irritant of belachelijk te vinden. ‘Als het je dwarszit, mag je me ook bij mijn volledige naam noemen,’ zei hij.

‘Mark Antony Blackthorn?’ Julian trok zijn neus op. ‘Dat is veel te lang. Stel dat we worden aangevallen door een demon? Tegen de tijd dat ik je naam helemaal heb uitgesproken, ben je al dood.’

‘En in die situatie red jij mijn leven?’ vroeg Mark. ‘Je hebt wel een beetje veel eigendunk, hè, onderkruipsel?’

‘Het zóú kunnen.’ Julian, gepikeerd omdat hij een onderkruipsel was genoemd, ging rechtop zitten. Zijn haar stond in wilde plukken overeind. Zijn oudere zus Helen viel hem altijd aan met haarborstels, maar het haalde nooit iets uit. Hij had net als zijn vader en de meesten van zijn broers en zussen het haar van de Blackthorns: wild en golvend, met de kleur van pure chocola. Die familiegelijkenis had Emma altijd gefascineerd, want zij leek heel weinig op haar ouders, behalve dan dat haar vader ook blond was.

Helen was nu al maanden in Idris met haar vriendin Aline; ze hadden familieringen geruild en het was ‘heel serieus’ tus-

sen hen, volgens Emma's ouders, wat voornamelijk betekende dat ze elkaar zwijmelend aankeken. Emma was vastbesloten dat ze niet zo klef zou doen als zij ooit verliefd werd. De volwassenen leken er nogal mee te zitten dat Helen en Aline allebei meisjes waren, hoewel Emma niet snapte waarom, maar de Blackthorns schenen Aline heel graag te mogen. Ze had een kalmerende invloed op Helen en zorgde ervoor dat ze niet zo piekerde.

Nu Helen weg was, was er dus niemand die Jules' haar knipte, en het zonlicht in de kamer veranderde de krullende punten ervan in goud. De ramen langs de oostelijke muur boden uitzicht op de beschaduwde bergen die de zee afscheidden van de San Fernando Valley: droge, stoffige heuvels vol kloven, cactussen en doornstruiken. Soms gingen de schaduwjagers naar buiten om te trainen, en Emma was dol op die momenten. Ze vond het heerlijk om op zoek te gaan naar verborgen paden, geheime watervallen en slaperige hagedissen op de rotsen eromheen. Julian kon de hagedissen op zijn hand lokken en ze in slaap laten vallen door met zijn duim over hun kopje te aaien.

'Kijk uit!'

Emma dook in elkaar toen er een houten mes langs haar hoofd vloog. Het stuiterde tegen het raam en raakte op de terugweg Marks been. Hij gooide zijn boek neer en stond met een kwade blik op. Mark was assistent-toezichthouder onder Katerina, maar eigenlijk las hij liever boeken dan dat hij les gaf.

'Tiberius!' zei Mark. 'Kijk uit waar je die dingen neergooit.'

'Het ging per ongeluk.' Livvy ging tussen haar tweelingbroer en Mark in staan. Tiberius was zo donker als Mark blond was. Hij was de enige van de Blackthorns – behalve Mark en Helen, die niet helemaal meetelden vanwege hun benedenlingenbloed – zonder het kenmerkende bruine haar en de blauwgroene ogen van de familie. Ty had krullend zwart haar en staalgrijze ogen.

‘Nietes,’ zei Ty. ‘Ik mikte op jou.’

Mark haalde overdreven diep adem en harkte met zijn handen door zijn haar, waardoor er plukken rechtop bleven staan. Mark had wel de kopergroene ogen van de Blackthorns, maar zijn haar was net als dat van Helen even witblond als het haar van zijn moeder. Het gerucht ging dat Marks moeder een prinses was geweest aan het hof van Seelie; ze had een affaire gehad met Andrew Blackthorn waaruit twee kinderen waren voortgekomen, die ze op de stoep van het Instituut in Los Angeles had achtergelaten voordat ze voor altijd verdween.

Julians vader had zijn half-elfkinderen in huis genomen en grootgebracht als schaduwjagers. Hun schaduwjagersbloed was dominant, en hoewel het de Raad niets beviel, accepteerden ze de deels-benedenlingkinderen in de Kloof zolang hun huid runen kon tolereren. Helen en Mark hadden allebei hun eerste runen gekregen toen ze tien waren, en hun huid had die runen geaccepteerd, hoewel Emma kon merken dat runen bij Mark meer pijn deden dan bij gewone schaduwjagers. Ze zag hem grimassen, ook al probeerde hij het te verbergen, als de cilinder tegen zijn huid werd gezet. Emma had de laatste tijd wel meer dingen aan Mark opgemerkt, bijvoorbeeld dat de aparte vorm van zijn gezicht – dankzij zijn elfenvoorouders – eigenlijk best aantrekkelijk was en dat zijn schouders er behoorlijk breed uitzagen. Ze wist niet waarom ze dat soort dingen opmerkte en was er ook niet bepaald blij mee. Het gaf haar de neiging om tegen Mark te snauwen of zich te verstoppen; vaak allebei tegelijk.

‘Je staart,’ zei Julian, die over de knieën van zijn broek vol verfspetters naar Emma keek.

Ze kwam met een ruk weer in het heden terug. ‘Waarnaar?’

‘Naar Mark... alweer.’ Hij klonk geërgerd.

‘Hou je kop!’ beet Emma hem toe, en ze greep zijn cilinder. Hij griste hem terug en er ontstond een worsteling. Emma giechelde toen ze bij Julian wegrolde. Ze trainde al zo lang met

hem dat ze al zijn bewegingen kon voorspellen. Het enige probleem was dat ze de neiging had om het hem te gemakkelijk te maken. De gedachte dat iemand Julian pijn zou doen maakte haar woedend, en soms was die woede tegen haarzelf gericht.

‘Gaat dit soms om de bijen in je kamer?’ vroeg Mark terwijl hij naar Tiberius toe beende. ‘Je weet best waarom die beesten weg moesten!’

‘Ik neem aan dat je ze weghaalde om me te dwarsbomen,’ zei Ty. Ty was klein voor zijn leeftijd – tien jaar – maar hij had de woordenschat en manier van praten van een tachtigjarige. Ty loog haast nooit, voornamelijk omdat hij niet inzag waar het voor nodig was. Hij begreep niet waarom de dingen die hij deed mensen soms ergerden of boos maakten en vond hun woede onbegrijpelijk of eng, afhankelijk van zijn bui.

‘Het gaat er niet om dat ik je wil dwarsbomen, Ty. Je kunt alleen geen bijen houden op je slaapkamer...’

‘Ik bestudeerde ze!’ protesteerde Ty met een blos op zijn bleke wangen. ‘Het was belangrijk. Het waren mijn vrienden, en ik wist wat ik deed.’

‘Net zoals toen met die ratelslang?’ vroeg Mark. ‘Soms pakken we je dingen af omdat we gewoon niet willen dat je iets overkomt. Ik weet dat het moeilijk te begrijpen is, Ty, maar we houden van je.’

Ty keek hem met een uitgestreken gezicht aan. Hij wist wat ‘ik hou van je’ betekende, en hij wist ook dat het iets goeds was, maar niet waarom het een verklaring zou zijn voor wat dan ook.

Mark bukte zich, zette zijn handen op zijn knieën en keek in Ty’s grijze ogen. ‘Oké, ik zal je vertellen wat we gaan doen...’

‘Ha!’ Emma had Julian op zijn rug weten te krijgen en hem zijn cilinder afgepakt. Hij wurmde onder haar heen en weer tot ze zijn arm tegen de grond pinde.

‘Ik geef me over,’ zei hij lachend. ‘Ik geef...’

Ineens drong het tot haar door dat het eigenlijk een beetje

raar was om boven op Jules te liggen, en ook dat hij net als Mark een mooi gevormd gezicht had. Het was rond en jongensachtig en heel vertrouwd, maar het kostte niet zoveel moeite om zich voor te stellen hoe hij eruit zou zien als hij ouder was.

De deurbel van het Instituut klonk door de zaal. Het was een diep galmend geluid, als van kerkklokken. Van buitenaf zag het Instituut er in aardse ogen uit als de ruïne van een oud Spaans missiehuis. Ook al stond het op privéterrein en hingen er overal bordjes *VERBODEN TOEGANG*, soms dwaalden er toch mensen – meestal aardse mensen met een kleine dosis van het zicht – naar de voordeur.

Emma rolde bij Julian weg en klopte haar kleren af. Ze lachte niet meer. Julian leunde op zijn handen en keek haar nieuwsgierig aan. ‘Alles goed?’ vroeg hij.

‘Mijn elleboog gestoten,’ loog ze, en toen keek ze naar de anderen. Katerina liet Livvy zien hoe ze het mes moest vasthouden en Ty stond hoofdschuddend naar Mark te kijken. *Ty*. Zij was degene geweest die Tiberius zijn bijnaam had gegeven toen hij geboren was, omdat ze met haar anderhalf jaar nog geen ‘Tiberius’ had kunnen zeggen en hem in plaats daarvan ‘Ty-Ty’ had genoemd. Soms vroeg ze zich af of hij zich dat nog herinnerde. Het was vreemd; je kon nooit voorspellen welke dingen belangrijk waren voor Ty en welke niet.

‘Emma?’ Julian boog zich naar voren. Maar ineens leek alles om hen heen te ontploffen. Er was een plotselinge, enorme lichtflits en de wereld buiten de ramen werd witgoud en rood, alsof het Instituut in brand stond. De vloer deinde onder hun voeten als het dek van een schip. Emma schoof naar voren en hoorde beneden een verschrikkelijk geschreeuw, een afschuwelijke, onherkenbare gil.

Livvy slaakte een kreet, dook op Ty af en sloeg haar armen om hem heen alsof ze hem met haar eigen lichaam wilde beschermen. Zij was een van de zeer weinige mensen door wie Ty zich liet aanraken. Hij keek met grote ogen om zich heen,

met de mouw van het shirt van zijn zus in zijn hand geklemd. Mark was al opgestaan.

Katerina's bleke gezicht stak af tegen haar donkere krullen. 'Blijf hier,' zei ze tegen Emma en Julian. Ze trok haar zwaard uit de schede om haar middel. 'Passen jullie op de tweeling. Mark, kom met mij mee.'

'Nee!' riep Julian, die overeind krabbelde. 'Mark...'

'Het komt wel goed, Jules,' zei Mark met een geruststellende glimlach; hij had al een dolk in elke hand. Hij was heel snel met messen en miste nooit. 'Blijf bij Emma,' zei hij, knikkend naar hen allebei, en toen ging hij achter Katerina aan en viel de deur van de trainingsruimte achter hen dicht.

Jules schuifelde dichter naar Emma toe, gaf haar een hand en hielp haar overeind. Eigenlijk wilde ze zeggen dat er niets met haar aan de hand was en dat ze prima op eigen benen kon staan, maar dat deed ze niet. Ze begreep dat hij het gevoel wilde hebben dat hij iets deed, iets bijdroeg. Plotseling klonk er beneden nog een schreeuw, en daarna het gerinkel van glas. Emma haastte zich door de zaal naar de tweeling toe; ze stonden doodstil, als standbeeldjes. Livvy was asgrauw en Ty omklemde haar mouw in een doodsgreep.

'Het komt wel goed,' zei Jules, die zijn hand tussen de smalle schouderbladen van zijn broertje legde. 'Wat het ook is...'

'Je hebt geen idee wat er is,' zei Ty benepen. 'Je kunt niet zeggen dat het wel goed komt. Dat wéét je niet.'

Toen klonk er nog een geluid. Het was erger dan het geschreeuw. Het was een verschrikkelijk gejang, woest en fel. Weerwolven, dacht Emma eerst. Maar ze had de kreet van een weerwolf weleens gehoord, en dit was iets veel duisterders en wreders.

Livvy stond ineengedoken tegen Ty's schouder. Hij hief zijn bleke gezichtje en zijn blik ging van Emma naar Julian. 'Als we ons hier blijven verstoppen,' zei Ty, 'en wat daar beneden ook is komt hierheen en valt onze zus aan, dan is het jouw schuld.'

Livvy drukte haar gezicht tegen Ty aan; hij had heel zacht gesproken, maar Emma twijfelde er niet aan dat hij het meende. Ondanks Ty's angstaanjagende intelligentie, ondanks al zijn vreemdheid en onverschilligheid ten opzichte van andere mensen, was hij onafscheidelijk van zijn tweelingzus. Als Livvy ziek was, sliep Ty aan het voeteneinde van haar bed; als ze een schrammetje opliep, was hij vreselijk bezorgd, en andersom was het net zo.

Emma zag de botsende emoties over Julians gezicht flitsen. Zijn blik zocht de hare en ze knikte zwijgend naar hem. Het idee om in de trainingsruimte te blijven wachten op wat het ook was wat die geluiden maakte, beviel haar net zomin.

Julian beende door de zaal en keerde terug met een kruisboog en twee dolken. 'Je moet Livvy even loslaten, Ty,' zei hij. Toen de tweeling bij elkaar vandaan stapte, gaf Jules Livvy een dolk. Hij wilde de andere aan Tiberius geven, maar die staarde ernaar alsof hij nog nooit zoiets had gezien. 'Ty,' zei Jules, die zijn hand liet zakken, 'waarom hād je eigenlijk die bijen op je kamer? Wat vind je er zo leuk aan?'

Ty zei niets.

'Je bewondert hun samenwerking, toch?' drong Julian aan. 'Nou, wij moeten nu ook samenwerken. We gaan naar het kantoor en sturen een oproep naar de Kloof, oké? Een noodoproep. Zodat ze mensen sturen om ons te helpen.'

Ty stak met een korte knik zijn hand naar de dolk uit. 'Dat zou ik meteen hebben voorgesteld als Mark en Katerina even naar me hadden geluisterd.'

'Hij heeft gelijk,' zei Livvy. Ze had de dolk met meer vertrouwen aangepakt dan Ty en hield hem vast alsof ze wist wat ze ermee moest doen. 'Daar dacht hij aan.'

'We moeten heel stil zijn,' zei Jules. 'Jullie tweeën gaan met mij mee naar het kantoor.' Hij keek Emma aan. 'Emma gaat eerst Tavvy en Dru halen en komt daarna ook naar het kantoor. Oké?'

Emma's hart suisde omhoog en duikelde weer omlaag als een zeevogel. Octavian... Tavvy, de peuter, nog maar twee jaar oud. En Dru, acht jaar oud, te jong om met de lichamelijke training te beginnen. Natuurlijk zou iemand de kinderen moeten gaan halen. Jules keek haar smekend aan.

'Ja,' zei ze. 'Dat is precies wat ik ga doen.'

Emma droeg Cortana op haar rug en had een werpmes in haar hand. Het metaal pulseerde als een hartslag door haar aderen toen ze op haar tenen door de gang sloop, met haar rug naar de muur. Af en toe zaten er ramen in de muur en zag ze de verlokkelijk blauwe zee, de groene bergen en de vredige witte wolken. Ze dacht aan haar ouders, ergens op het strand, die geen idee hadden van wat er in het Instituut gebeurde. Emma wenste dat ze hier waren, en tegelijkertijd was ze blij dat het niet zo was. Nu waren ze in elk geval veilig.

Ze bevond zich in het deel van het Instituut dat ze het best kende: de familievertrekken. Daar was Helens lege slaapkamer, haar kleren ingepakt en haar spreidstoffig. En daar Julians kamer, die bekend was omdat ze er een miljoen keer had gelooged, en die van Mark, met de deur stevig dicht. De volgende kamer was die van meneer Blackthorn en pal ernaast was de kinderkamer. Emma haalde diep adem en duwde de deur open.

Haar ogen werden groot van wat ze in de kleine, blauwgeverfde kamer zag. Tavvy stond in zijn ledikantje, met zijn handjes om de spijlen geklemd en knalrode wangen van het huilen. Drusilla stond voor het ledikant met een zwaard in haar hand – de Engel mocht weten waar ze dat vandaan had – waarmee ze naar de deur wees. Dru's hand trilde zo erg dat de punt van het zwaard in het rond danste en haar vlechten staken aan weerskanten van haar mollige gezicht haast recht naar buiten, maar de blik in haar ogen was er een van ijzeren vastberadenheid: *Waag het niet om mijn broertje aan te raken.*

‘Dru,’ zei Emma heel zachtjes. ‘Dru, ik ben het. Jules zei dat ik jullie moest ophalen.’

Het zwaard viel kletterend op de vloer en Dru barstte in huilen uit. Emma stapte langs haar heen, tilde met haar vrije hand de peuter uit het ledikantje en zette hem op haar heup. Tavvy was klein voor zijn leeftijd, maar toch woog hij zeker vijftwintig pond; ze grimaste toen hij haar haar vastgreep.

‘Memma,’ zei hij.

‘Sst.’ Ze kuste zijn kruin. Hij rook naar talkpoeder en tranen. ‘Dru, pak mijn riem vast, oké? We gaan naar het kantoor. Daar zijn we veilig.’

Met haar kleine handen pakte Dru Emma’s wapenriem vast; ze was al opgehouden met huilen. Schaduwjagers huilden niet veel, zelfs niet als ze pas acht waren.

Emma ging voorop. Het lawaai beneden was nu nog erger: geschreeuw, gejack, rinkelend glas en splijtend hout. Emma sloop verder, met Tavvy in haar armen, en ze bleef maar mompelen dat alles goed was, dat het goed zou komen. Hier waren nog meer ramen waar de zon fel door naar binnen scheen en haar bijna verblindde.

Ze wás verblind door de paniek en de zon; dat was de enige verklaring waarom ze de verkeerde kant op liep. Ze sloeg ergens af en in plaats van de gang die ze had verwacht, stond ze ineens boven aan de brede trap naar de entreehal en de grote voordeuren van het gebouw.

De entreehal stond vol met schaduwjagers. Sommigen, in het zwart, herkende ze als Nephilim van het Verbond in Los Angeles, maar anderen droegen rode tenues. Rijen standbeelden waren omgevallen en lagen aan stukken of helemaal vergruisd op de grond. Het panoramavenster met uitzicht op zee was kapot en overal lagen glassplinters en bloed.

Emma kreeg een wee gevoel in haar maag. Midden in de entreehal stond een lange gedaante, gekleed in het rood. Zijn haar was heel lichtblond, bijna wit. Zijn gezicht leek op het

marmeren gezicht van het standbeeld van Raziël, maar dan totaal zonder mededogen, en zijn ogen waren zo zwart als kolen. In zijn ene hand had hij een zwaard met een motief van sterren erop, in de andere hield hij een beker van glinsterend *adamas*.

De aanblik van die beker riep iets bij Emma op. De volwassenen praatten meestal niet over politiek in het bijzijn van de jonge schaduwjagers, maar ze wist dat Valentijn Morgensterns zoon een andere naam had aangenomen en wraak had gezwoeren tegen de Kloof. Emma wist dat hij een beker had gemaakt die de tegenpool was van de engelenbeker en die schaduwjagers veranderde in kwaadaardige demonische wezens. Ze had meneer Blackthorn die kwaadaardige schaduwjagers 'duisteren' horen noemen; hij had gezegd dat hij liever zou sterven dan er een te worden.

Dit moest hij dus zijn: Jonathan Morgenstern, die nu Sebastian werd genoemd. Een figuur uit een sprookje, uit een verhaal om kinderen mee bang te maken, tot leven gekomen. Valentijns zoon.

Emma legde haar hand tegen Tavvy's achterhoofd en drukte zijn gezicht tegen zich aan. Ze kon zich niet bewegen; het leek wel alsof er lood aan haar voeten zat. Om Sebastian heen stonden schaduwjagers in het zwart en rood en figuren in donkere mantels; waren dat ook schaduwjagers? Ze kon het niet bepalen, want hun gezichten waren niet te zien. En daar stond Mark. Zijn handen werden op zijn rug gehouden door een schaduwjager in een rood tenue. Zijn dolken lagen aan zijn voeten en er zat bloed op zijn kleding.

Sebastian hief zijn hand en kromde een lange witte vinger. 'Breng haar hierheen,' zei hij. De menigte week uiteen en meneer Blackthorn stapte naar voren, en hij sleepte Katerina met zich mee. Ze verzette zich, sloeg hem, maar hij was te sterk. Emma keek in ongelovig afgrijzen toe terwijl meneer Blackthorn haar op de knieën dwong.

'En nu,' zei Sebastian met zijdezachte stem, 'drink je uit de

helse beker.' Hij duwde de rand van de beker tussen Katerina's tanden.

Toen wist Emma wat dat verschrikkelijke gejack was dat ze eerder had gehoord. Katerina probeerde zich los te rukken, maar Sebastian was te sterk; hij duwde de beker langs haar lippen, en Emma zag haar hijgen en slikken. Toen pas lukte het haar om achteruit te gaan, maar deze keer liet meneer Blackthorn dat toe; hij lachte, en Sebastian ook. Katerina viel stuiptrekkend op de grond en uit haar keel kwam één enkele schreeuw... Nee, erger dan een schreeuw, een gejack van pijn alsof haar ziel uit haar lichaam werd gerukt.

Er klonk gelach in de hal. Sebastian glimlachte. Hij had iets verschrikkelijks en moois, zoals gifslangen en witte haaien ook iets verschrikkelijks en moois hebben. Er stonden twee mensen naast hem, zag Emma ineens: een vrouw met grijzend bruin haar, met een bijl in haar handen, en een lange gedaante die helemaal in een zwarte mantel was gehuld. Geen enkel deel van hem was zichtbaar, behalve de donkere laarzen die onder de zoom van zijn mantel uit staken. Alleen zijn lengte en breedte gaven haar eigenlijk het idee dat hij een man was.

'Was dat de laatste schaduwjager hier?' vroeg Sebastian.

'De jongen is er nog. Mark Blackthorn,' zei de vrouw die naast hem stond, wijzend naar Mark. 'Hij zou oud genoeg moeten zijn.'

Sebastian keek naar Katerina. Ze lag nu heel stil, met haar donkere haar in slierten voor haar gezicht. 'Sta op, zuster Katerina,' zei hij. 'Breng Mark Blackthorn naar me toe.'

Emma keek als aan de grond genageld toe toen Katerina langzaam opstond. Katerina was al op het Instituut zolang Emma zich kon herinneren; ze was hun lerares geweest toen Tavvy werd geboren, toen Jules' moeder was overleden, toen Emma pas met haar training begon. Ze had hun onderwezen, pleisters bij hen opgeplakt en hun hun eerste wapens gegeven.

Katerina was bijna familie van hen, maar nu stapte ze met glanzige ogen naar voren en greep Mark vast.

Dru slaakte een kreet, waardoor Emma weer bij zinnen kwam. Ze draaide zich om en zette Tavvy in Dru's armen; Dru wankelde een beetje, maar toen herstelde ze zich en hield haar kleine broertje stevig vast. 'Rennen,' zei Emma. 'Ren naar het kantoor. Zeg tegen Julian dat ik er zo aan kom.'

Iets van de drang in Emma's stem kwam over. Drusilla protesteerde niet, maar ze klemde Tavvy steviger vast en rende weg. Haar kleine blote voeten waren geluidloos op de vloer. Emma draaide zich weer om en staaarde naar de verschrikking die zich beneden afspeelde. Katerina liep achter Mark en dwong hem met een dolk tussen zijn schouderbladen naar voren. Hij wankelde en struikelde bijna voor Sebastian; Mark was nu dicht bij de trap, en Emma kon zien dat hij zich had verzet. Er zaten wonden op zijn polsen en handen, sneetjes in zijn gezicht en bloed op zijn rechterwang. Er was kennelijk geen tijd geweest voor genezende runen. Toen Sebastian naar hem keek, krulde zijn lip geërgerd op.

'Deze is niet helemaal Nephilim,' zei hij. 'Deels elf, heb ik dat goed? Waarom was ik daar niet over geïnformeerd?'

Er klonk gemompel. De vrouw met het bruine haar zei: 'Betekent dit dat de beker bij hem niet zal werken, heer Sebastian?'

'Het betekent dat ik hem niet wil,' antwoordde Sebastian.

'We kunnen hem ook naar de zoutvallei brengen. Of naar de hoge plekken van Edom, en hem daar offeren aan Asmodeus en Lilith.'

'Nee,' zei Sebastian langzaam. 'Nee, het lijkt me niet verstandig om iemand met het bloed van het elfenvolk te offeren.'

Mark spuugde naar hem.

Sebastian leek daarvan te schrikken. Hij wendde zich tot Julians vader. 'Kom hier en hou hem vast,' zei hij. 'Het maakt me niet uit of je hem verwondt. Ik heb maar beperkt geduld met je halfbloedzoon.'